

CAPÍTOL 118

Com Tirant fon ferit en lo cor ab una fletxa que li tirà la deessa Venus perquè mirava la filla de l'Emperador

Dient l'Emperador tals o semblants paraules les orelles de Tirant estaven atentes a les raons e los ulls d'altra part contemplaven la gran bellea de Carmesina. E per la gran calor que feia, perquè havia estat ab les finestres tancades, estava mig descordada mostrant en los pits dues pomes de paradís que crestallines parien, les quals donaren entrada als ulls de Tirant, que d'allí avant no trobaren la porta per on eixir, e tostemp foren apresonats en poder de persona lliberta, fins que la mort dels dos féu separació. Mas sé-us¹ bé dir, certament, que los ulls de Tirant no havien jamás rebut semblant past, per moltes honors e consolacions que s'hagués vistes, com fon sol aquest de veure la Infanta. L'Emperador pres per la mà a sa filla Carmesina e tragué-la fora d'aquella cambra. E lo Capità pres del braç a l'Emperadriu e entraren en una altra cambra molt ben emparamentada e tota a l'entorn hestoriada de les següents amors: de Floris e de Blanxeflors, de Tisbe e de Píramus, d'Eneas e de Dido, de

---

1. Us sé.

Tristany e d'Isolda, e de la reina Ginebra e de Lançalot, e de molts altres, que totes llurs amors de molt subtil e artificial pintura eren divisades. E Tirant dix a Ricard:

—No creguera jamás que en aquesta terra hagués tantes coses admirables com veig.

E deia-ho més per la gran bellea de la Infanta. Emperò aquell no ho entès.¹

Tirant pres llicència de tots e anà-se'n a la posada, entrà-se'n en una cambra e posà lo cap sobre un coixí als peus del llit. No tardà molt que li vengueren a dir si es volia dinar. Dix Tirant que no, que lo cap li dolia. E ell estava ferit d'aquella passió que a molts engana. Diafebus, que véu² que Tirant no eixia, entrà en la cambra e dix-li:

—Capità senyor, prec-vos per amor mia que em digau lo vostre mal quin és, car si per mi vos porà ésser donat algun remei ho faré ab molt bona voluntat.

—Cosí meu —dix Tirant—, lo meu mal, a present, no fretura vós saber-lo; e jo no tinc altre mal sinó de l'aire de la mar qui m'ha tot comprès.

—Oh, Capità!, ¿e de mi vos voleu cobrir, que de tots quants mals e béns haveu tenguts, jo en só estat arxiu, e ara de tan poca cosa me bandejau de vostres secrets? Digau-m'ho, jo us clam mercè e no em vullau amagar res que de vós sia.

—No vullau més turmentar la mia persona —dix Tirant—, que jamás sentí tan greu mal com lo que ara sent,

---

1. Entengué.

2. Va veure.

que em farà venir prest a mort miserable o a glòria reposada si fortuna no m'és contrària, car la fi de totes aquestes coses és dolor per aquella amor que és amarga.

E girà's de l'altra part de vergonya que no gosà mirar a Diafebus en la cara, e no li pogué eixir altra paraula de la boca sinó que dix:

—Jo ame.

Acabant-ho de dir, dels seus ulls destil·laren vives llàgremes mesclades ab sanglots e sospirs. Diafebus, veent lo vergonyós comport que Tirant feia, conegué la causa per què Tirant reprenia a tots los de son llinatge e encara a aquells ab qui tenia amistat, com venia cas que parlaven d'amors. Ell los deia: «Bé sou folls tots aquells qui amau. ¿No teniu vergonya de llevar-vos la llibertat e de posar-la en mans de vostre enemic, qui us lleixa ans perir que haver-vos mercè?», faent de tots una gran burla. Emperò jo veig que ell és vengut a caure en lo llaç en lo qual humana força no basta a resistir.

[...]

Resum dels capítols 119-126

Tirant, ferit d'amor, és compadit per Diafebus, amic i confident. L'heroi cau en una profunda melangia. L'emperador, l'emperadriu i la seva filla Carmesina estan preocupats per la tristesa que afligeix Tirant i la princesa li demana les raons del seu malestar.